Муса Җәлил

Син онытырсың

Минем гомерем сулган чәчкә булып
Өзелеп төшәр синең алдыңа.
Син үтәрсең аны таптап, яньчеп,
Көзге салкын, җилле яңгырда.

Син онытырсың әле күптән түгел
Бу ягымлы, нәфис чәчкәнең
Гөлбакчаңны синең бизәгәнен,
Сине назлап хуш ис чәчкәнен.

Син онытырсың язгы алсу таңда,
Ян тәрәзәң аша сузылып,
Аның сине котлап сәламләвен,
Таң җиленнән сибелеп, тузылып.

Син онытырсың гөлләр арасында
Гөрләп үткән исем бәйрәмен,
Бәйрәмеңне котлап өстәлеңдә
Дулкынланган чәчәк бәйләмен.

Көзге бакча буйлап ашыга-ашыга
Танышыңа үткән вактыңда,
Исеңә дә килмәс сулган гөлнең
Сыкрануы аяк астында.

Син керерсең өйгә көздән качып,
Тәрәзәңне ябып бикләрсең.
Юк, син инде хәзер сулган гөлне
Бусагаңнан атлап кертмәссең.

Сынган күңел, наздан мәхрүм булып,
Сүнәр ялгыз, җирдән йотылыр.
Сөю,
          вәгъдә,
                    антлар... Аһ, барсы да
Һич булмаган кебек онтылыр.

1943 ел